

Nieuwjaarspreek (tekst: 1 Tess. 5:1-11) gehouden op 1 januari 2007 in

De Gereformeerde Kerk te Zwolle e.o.

Ds. S. de Marie

Liturgie

Ps. 57: 5, 6

Ps. 33: 4, 8

L 1 Tess. 4: 1-12

Ps. 16: 1-5

T 1 Tess. 5: 1-11

Ps. 56: 4

Ps. 67: 1, 2

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus

Vandaag is het nieuwe jaar des Heren 2007 begonnen. Ook dit nieuwe jaar ontvangen we uit de hand van de Here. Wat zal het ons brengen? Voorspoed of tegenspoed? Zal onze kerk nog groeien? Of zal juist de tegenstand groter worden? Zullen we in een godvijandige wereld kunnen standhouden? Hoe zal het met onze kinderen gaan? Dat zijn de vragen die U aan elkaar en aan de Here zou kunnen stellen.

Maar welke vragen stelt de Hére vandaag aan U? Hoe leeft u voor HèM het komende jaar? Hoe gaat u Hem dienen? Hoe gaat u uw tijd inrichten en uw inzet en energie gebruiken in zijn dienst en voor de kerk? Hoe gaat u de gaven gebruiken die Hij u dit jaar geven zal?

Komt de Here op de eerste plaats in uw plannen of moet Hij die plaats met andere zaken delen? Wat is het allesbeheersende voor u in het nieuwe jaar?

Ik wil u op deze nieuwjaarsdag Gods evangelie brengen zoals dat tot ons komt in 1 Tess. 5, onder het volgende thema:

De NT kerk kijkt waakzaam uit naar de wederkomst van Christus

Zij doet dat

1. in het licht en in alle nuchterheid

2. toegerust met geloof, hoop en liefde

3. in actieve onderlinge geloofsgemeenschap

1. De gemeente te Tessalonika, het tegenwoordige Tessaloniki, was een gemeente in het Griekse Macedonië. Ze werd gesticht door Paulus op zijn tweede zendingsreis, begeleid door Silas en Timotheüs. In meerderheid was die gemeente afkomstig van de heidense Griekse bevolking. De gemeenteleden hadden zich van de heidense afgoden tot God bekeerd. En ze verwachtten de Here Jezus Christus uit de hemel. Dit ging niet gemakkelijk, ze kregen ook felle tegenstand vooral van Joodse zijde. Deze gemeente doorstond de verdrukking en nam het door Paulus gepredikte woord van God aan. Niet als een woord van mensen, maar als een woord van God, zo zegt Paulus dat in 2:13.

Maar toch ziet Paulus ook het gevaar van *verleiding* voor deze gemeente. En daarom ziet hij zich genoodzaakt om hen in hoofdstuk 4 van deze brief te wijzen op het grote belang van een *heilige* levenswandel. Want juist door een heilige levenswandel zouden ze God moeten behagen. Niet door als christen te leven, omdat dat nu eenmaal zo ‘hoort’. Omdat zo de voorschriften zijn, zonder meer. Nee, omdat het de voorschriften zijn van Gød, die hùn God en hun Verlosser is. Hun God en Verlosser aan wie ze alles te danken hebben. Dat wisten ze toch uit het evangelie, dat ze hadden aangenomen. De levenswandel, waar Paulus hen op aan spreekt, had met name betrekking op hun huwelijksleven en de sexualiteit. Die moest naar Gods Woord zijn. Dat was geen gebod van Paulus, maar dat was Gods eigen wil, zegt hij in 4:3. Leer èn leven moesten op de Hére gericht zijn. Ze moesten uitgaan van de roeping die de Here op hen af deed gaan.

“Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid maar in heiliging”, zegt Paulus in 4:7. Ze moesten hun levens ten dienste van Gød stellen. Zich afzonderen van een leven met sexuele uitpattingen. Ze moesten, zoals Paulus dat noemt, niet “de hartstochtelijke begeerlijkheid” van de wereld overnemen. Niet door overspel en onreine lusten zich laten beheersen. Paulus wijst daarnaast nog op andere verleidingen: Ze moesten zich ook niet door hebzucht en egoïsme laten drijven, en zo hun naaste benadelen en beschadigen. Wat Paulus in het eerste deel van hoofdstuk 4 schrijft heeft dus betrekking op de zgn. ‘antithese’, dat is: op de *tegenstelling* die de Here wil tussen zijn kerk en de wereld die Hem niet kent. De gelovigen mochten zich niet als de heidenen gedragen. Ze moesten juist een heilige levenswandel tonen. Apart staan in de wereld. Zó alleen konden ze in de liefde van de Here blijven.

Gemeente, in de opsomming van al deze zaken die toen speelden, horen wij dezelfde dingen doorklinken die ook in onze tijd de wereld bezig houden: sex, hebzucht, bedrog en geweld. De duivel weet hoe hij kan aanhaken aan de begeerten in de mens. Hij weet hoe hij ook òns van God kan proberen af te trekken. Daarom zijn deze woorden ook voor òns zo belangrijk. Nu de duivel in grote intensiteit zijn aanval richt op het overblijfsel van de kerk.

Maar Paulus schrijft nog meer in zijn brief ter waarschuwing. Nadat hij verder in hoofdstuk 4 schrijft over hoe het toegaat op de dag van de wederkomst van Christus met de dan ontslapenen en de dan nog levenden, vervolgt hij met onze tekst van hoofdstuk 5. Daarin wordt gesproken over ons leven in de verwachting van de wederkomst van Christus.

We moeten daarbij onze tekstverzen lezen, met de voorgaande hoofdstukken als achtergrond. In de eerste hoofdstukken was er de blijdschap dat het evangelie aanvaard was. En dat de *leer* van de kerk bewaard was gebleven tegen de verdrukking in. Hoofdstuk 4 ging daarna over het *geloofsléven* van de Tessalonicenzen. Hier in hoofdstuk 5, schrijft Paulus over het geestelijke leven in de verwachting van de wederkomst. Hoe de kerk in Tessalonica de tijd totdat Christus terugkomt, moest doorbrengen. Leer èn leven zijn daar beide bij betrokken: De *woorden* die ze van Paulus hadden aangenomen als woorden van God, moesten verder worden bewaard. Daarvoor moesten ze waakzaam zijn. Op hun hoede voor dwaalleer, voor vervalsing van de waarheid.

Maar vooral ook moest hun *leven* een wàkker leven zijn en blijven. Een leven zonder bedwelming. Zonder beneveling. Ze mochten zich niet laten verleiden tot de gedachte, dat ze ook best deel konden nemen aan de werken van de duisternis. Aan die uitspattingen, aan die verkeerde lusten, aan die hebzucht, dat hunkeren naar materiële voorspoed. Ze moesten het niet normaal vinden, en voor een christen wel aanvaardbaar, om gewoon in alles met de wereld mee te doen. Alsof er niets aan de hand is. Alsof de Here het allemaal wel goed vindt. Alsof zijn toorn niet over de zonden gaat. Alsof je daar als christen wel tegen kunt. Dan zouden ze het licht van het evangelie, het Licht van Christus, in werkelijkheid toch verloochenen en verwerpen. Nee, de Here vraagt van zijn kinderen een *geheiligd* leven dat leeft vanuit de verwachting van de wederkomst van Christus. Een leven dat daarmee in *overeenstemming* is. Een leven dat *hier* al een leven met Christus is, en dat *straks* voor eeuwig zo zal blijven.

Dat gaat Paulus uitwerken in een aantal aansprekende beelden met de contrasten van de antithese. Deze beelden moeten de werkelijke toestand benadrukken, de feitelijkheid van alle dag waarin de Tessalonicenzen leven. De feitelijkheid zoals die ook voor ons bestaat, zolang de dag van de wederkomst van de Here Jezus nog niet is aangebroken.

Dan is het wel opmerkelijk, dat Paulus ook die vroege christelijke gemeente al brengt in het spanningsveld van de verwachting van Christus' wederkomst. In die gemeente leefde toen het idee dat de Here wel eens heel snel zou kunnen terugkomen. Dat de leden van die kerk dàt nog zouden meemaken. Sommigen staakten hun dagelijkse werk daarom al. Maar Paulus zegt dan niet: die wederkomst die zullen jullie niet meer meemaken, die komt pas straks na meer dan 1000 jaar of nog veel later. Nee, Paulus moet ook hen van de Heilige Geest brengen in het spanningsveld van Christus' wederkomst. De Tessalonicenzen moeten namelijk beseffen dat het leven straks met Christus na zijn wederkomst niet in schril contrast mag staan met het leven hier op aarde. Er kan stráks geen gemeenschap met Christus zijn, als er nú op aarde niet al gemeenschap met Hem was.

Paulus brengt in onze tekst dit contrast, deze antithese tussen leven mèt Christus en leven zònder Christus, dus onder de spanning van de wederkomst van Christus. Want hij wil niet zeggen dat de Here al heel snel komt, maar hij kan ook niet zeggen *wanneer* Christus dan wèl komt. Hij herhaalt wat hij daarover aan deze gemeente al vaker heeft gezegd: alleen God de Vader beschikt over de tijden en de gelegenheden (vers 1). God geeft ons daarover geen blik in zijn raad. Heel de tijd tussen hemelvaart en wederkomst is Hij "de komende". Hij, die is en die was en die kòmt, God, werkt met vaste hand aan de wederkomst van Christus. Hij doet het zó, dat alles in spanning moet uitkijken naar dat grote moment, waarin alles tot volheid zal zijn gebracht.

In de tussentijd moeten zijn kinderen hun levenstaken gewoon blijven uitvoeren. Daarin moeten ze ook meewerken aan de komst van Gods koninkrijk en de wederkomst van Christus.

De Here Jezus zei aan zijn apostelen vlak vóór zijn hemelvaart in Hand. 1:7:

“Het is niet uw zaak de tijden en de gelegenheden te weten, waarvoor de Vader de beschikking aan zich gehouden heeft”.

Zijn apostelen moesten gewoon gehoorzaam hun grote zendingsoopdracht vervullen, daarvoor zouden ze ook kracht ontvangen. Op dat bevel van de Here om het evangelie te verbreiden en te

bewaren, dáárop zouden ze zich moeten concentreren. Zo leefden en werkten zij al in de verwachting dat de Here elke dag zou kunnen terugkomen. Zo wil de Here, dat zijn volk als een bruid uit zou blijven zien naar de komst van haar bruidegom. Vol verlangen, want Hij kan èlk moment komen.

Daarom moet ook de kerk èlk moment klaar staan. Immers, zo zegt Paulus in vers 2, u weet zelf toch heel goed, dat de dag des Heren, de dag van Christus' wederkomst, zó komt als een *dief* in de nacht. Die dag van de wederkomst is de dag, dat Christus zal oordelen de levenden en de doden. Die dag zal niet onverwacht komen voor de bruid die steeds uitzielt naar haar bruidegom. Die dag wordt bij haar èlk moment verwacht, ze lééft *bij* die verwachting.

Maar – en dat is het grote contrast - dat is heel anders bij de mensen die *niets* van de bruidegom moeten hebben. Die hem hebben vaarwel gezegd. Die door hun eigen gedachten en waandenkbeelden geen oog hebben voor de werkelijkheid. Die het licht niet willen zien. Die ook niet willen horen van een oordeel. Van een verderf, een eeuwig verderf. Die hun ogen en oren compleet voor het evangelie toesluiten. Deze mensen zeggen: het is alles vrede en rust. Er is niets aan de hand. De mens kan zich toch blijven uitleven en zijn eigen gang gaan, zoals dat al zo lang het geval is. Dat er een rechter op de wolken zal verschijnen die hen zal oordelen, wéten ze niet, of hebben ze verdrongen. Ze leven in hun eigen wereldje zonder rekening te houden met de werkelijkheid van God en Zijn koninkrijk. Deze mens voelt zich als God.

Maar dan, net als bij de zondvloed, zal voor hen helemaal onverwachts de dag des oordeels komen. Die dag zal hen totaal verrassen, omdat ze het Licht niet zien, en in de duisternis leven. Omdat ze hun ogen hebben toegesloten. Daarom zijn ze er niet op voorbereid.

Paulus gebruikt nog een ander beeld, dat van de weeën die plotseling een zwangere vrouw overkomen. Ook dat beeld is om het *onverwachtse* van de komst van Christus aan te geven.

Dan gaat Paulus in vers 4-7 duidelijk maken dat de kerk, dat de ware gelovigen, zolang Christus nog niet is teruggekomen, de stijl van de wereld zonder God niet mogen aannemen. Dat ze niet zo mogen leven, alsof Christus het in hun leven niet in alles heeft te zeggen. Ze moeten als kinderen van het licht leven *bij* het licht. Ze horen toch helemaal bij Christus. Dat moet dan ook blijken in hun daden, in hun levensstijl. In hun verwachting. Hun begeerten, hun denken, hun tijdsbesteding, hun werkhouding, ja alles moet verlicht worden door de Heilige Geest. Op alles moet het woord van God schijnen als een lamp. Zo leven ze bij het licht van de dag. De dag van de werkelijkheid. Zo zijn ze dus kinderen van het licht en kinderen van de dag. Dat wil zeggen het licht en de dag beheerst hen helemaal.

Maar als ze hun leven gaan aanpassen aan deze wereld, als ze compromissen gaan sluiten met een wereldse levensstijl, dan zouden ze toch in de duisternis leven. Dan zouden ze gaan slapen, hun ogen toesluiten voor de werkelijkheid in Christus. Dan zouden ze de nacht toebehoren en niet de dag. Ze kunnen niet in twee werelden leven, 's nachts en overdag tegelijk.

Veel christenen denken dat ze dat wel kunnen. Die hebben een zondagsleven èn een door-de-weeks-leven. Of een leven thuis, waar over Christus wordt gesproken èn een uitgaansleven dat geregeerd wordt door de duisternis. Maar dat kan niet. Want het licht van God en het licht van Christus verdraagt zich niet met de duisternis. Helemaal niet.

En daarom moet je je ook niet laten bedwelmen. Niet door de drank van de wereldse genietingen en verlokkingen laten verleiden met het idee dat een *dubbel*leven wel mogelijk zou zijn. Dan raak je dronken en beneveld, en dat hoort niet bij de dag, zegt Paulus in vers 7. Want dat hoort bij de nacht. Ook al beeldt je je misschien in dat een combinatie van christenzijn en het wereldse leven voor jou wel zou kunnen.

“Maar laten wij, die de dag toebehoren, nuchter zijn” (vers 8). Nuchter, dat is: niet in een roes gebracht door misleiding of verleiding. Die nuchterheid moet blijven in de *leer*. Waken dat Gods Woord onverkort wordt gehandhaafd. Dat zijn Woord zuiver wordt verkondigd. Dat het onderwijs schriftuurlijk is op de catechisaties. Dat de leugen geen plaats krijgt naast de Waarheid. Nuchterheid is ook dat we *leven* in overeenstemming met dat Woord. Dat er in ons leven ook geen plaats is voor de leugen en de misleiding. En dan moeten we vaststellen dat er veel verzoeken op ons afkomen. Die ons die nuchterheid willen ontroven. Verzoeken waarmee ook wij de kans lopen om bedwemd te worden. Om het juiste zicht op Christus en zijn verlossing te verliezen. Om mee te doen in de afval van Gods Woord. Om ons te laten meeslepen in een vermaakcultuur en nutteloze consumptieve tijdbesteding. Verzoeken om onze zonden op gebied van lusten, hebzucht en bedrog goed te praten.

Maar dan zegt Paulus in vers 8 en hij sluit zich daar zelf nu bij in: “Maar laten wij die de dag toebehoren, nuchter zijn, want God heeft ons niet gesteld tot toorn maar tot het verkrijgen van *zaligheid* door onze Here Jezus Christus.” Paulus wil dat wij onze nuchterheid in denken en handelen ook richten op het heerlijke vooruitzicht dat wij mogen hebben. Het vooruitzicht dat wij juist als kinderen van het licht mogen hebben. Wij behoren de dag toe, en daar hoort bij dat er *vrijpraak* zal zijn op de jongste dag. Daar hoort bij dat er eeuwige *gemeenschap* met Christus en met God de Vader mag zijn. Daar hoort een *verheerlijking* van ons lichaam en onze ziel bij in het eeuwige leven. Bij dat leven nu met Christus op deze wereld, hoort een leven straks met Christus op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde in volmaaktheid. Want Jezus Christus is voor ons gestorven, opdat wij - zegt vers 10 - tezamen met Hem zouden leven. Daar was het Christus te doen. Om de gemeenschap met Hem en in Hem met God de Vader in volmaaktheid. Dat is onze eindbestemming. Daar moeten we onze blik op richten vol verlangen. Dat heerlijke vooruitzicht geldt niet alleen degenen die nog leven bij Christus' wederkomst, zij die “waken”. Maar ook “zij die slapen”, dat zijn hier: zij die in hun Christus inmiddels zijn ontslapen, en in de hemel heenleven naar dat grote moment.

2. Het thema is: De NT kerk kijkt waakzaam uit naar de wederkomst van Christus. We zagen dat ze dat doet in het licht en in alle nuchterheid. We letten er nu op dat ze dat doet, toegerust met geloof, hoop en liefde.

Want nu is de vraag hōe kunnen we staande blijven? Hōe kunnen we voorkómen dat we onze nuchterheid verliezen? Hoe blijven we elke dag leven niet bij de duistere geest van deze tijd, maar bij de dag van Christus, bij het Licht van zijn liefde en genade?

Paulus wijst ons op onze *toerusting* daarvoor. Hij gebruikt daarbij het beeld van een wapenrusting. Een bekend beeld dat ook bv. in Efeziërs 6 wordt genoemd. Het is duidelijk dat het leven als christen maar niet bestaat uit een aantal morele regeltjes. En dat het vermaan van Paulus geen moralistische uitroepen zijn. Het zijn geen op zich zelf staande zedewetten. Die in elke tijd weer anders kunnen zijn. Zodat je er nu in onze tijd niet veel meer mee kan. Omdat je toch met je tijd mee moet gaan. Nee, wat Paulus heeft doorgegeven als de wil van de Here heeft alles met de *essentie* van je geloof te maken. Daarmee staat of valt zelfs je band met Christus! Daarom is de toerusting om nuchter te blijven en bij het licht te blijven, de meest essentiële toerusting die er bestaat! Dat wordt duidelijk als we horen waaruit die wapenrusting bestaat.

Het pantser, waarmee de verleidingen van verwereldlijking moeten worden weerstaan, bestaat niet minder dan uit geloof en liefde! Daaruit blijkt dat het echte léven als christen voortkomt uit het hārt. En in dat *hart* moet Gods Geest actief zijn. Daar moet *vernieuwing* zijn. Daar moet *onderwerping* zijn aan Gods Woord. Daar moet geloof zijn, waar geloof. En dat ware geloof moet sterk worden. Zo kan dat geloof vruchten dragen. Vruchten van geloof, die vruchten van de Geest zijn. Dāt ware en lévende geloof vormt een pantser tegen de oprukkende krachten van verlokkingen van wereld, duivel en vlees.

Wat *geloof* precies is, maakt Gods Woord ons duidelijk:

“het geloof is de *zekerheid* van de dingen die we hopen en het *bewijs* van de dingen die we niet zien (Hebr. 11:1,2).

Zékerheid dat alles wat in Gods Woord staat, werkelijk gebeuren zal, en dus werkelijkheid is.

Dat geldt voor de zekerheid van het verlost zijn, de zekerheid van de wederkomst, de zekerheid van de gemeenschap met Christus. De zekerheid van het Licht in deze wereld, de zekerheid van de overwinning van zonde en dood door Christus. Het geloof is ook het bewijs dat het eeuwige leven voor ons is weggelegd. Het bewijs dat Christus zijn oordeel zal spreken over degenen die God loochenen, en Hem de rug toekeren. Het bewijs ook van de eeuwige heerlijkheid straks voor al de zijnen.

Dāt lévende geloof dat steeds weer Christus en al zijn weldaden aanneemt, als zekerheden, dāt lévende geloof maakt je sterk in de strijd in deze wereld.

Gemeente, dat geloof moet wel steeds gevoed worden door de zondagse erediensten met de woordverkondiging en door de regelmatige sacramentsbediening. Wat een weldaad dat dat hier in Nederland nog steeds doorgang mag vinden! Laten we daarom bidden ook voor het nieuwe jaar.

Dat geloof moet ook gevoed worden d.m.v. de geloofsopvoeding thuis, door gereformeerd onderwijs, door schriftuurlijke catechese. En weer zeggen we: wat een weldaad dat de Here ons in dat opzicht nog mogelijkheden geeft. Die we dan ook moeten benutten.

Maar dat geloof is ook onlosmakelijk verbonden met de *liefde*. Want zonder de liefde is het geloof niet echt, niet levend, maar dood. Maar liefde, wat is dat? Is dat tolereren wat de ander doet? Is liefde de lieve vrede bewaren? Is liefde je eigen zonden goedpraten, omdat het toch alleen om de liefde gaat? Nee, liefde is jezelf géven aan God de Vader, jezelf overgeven aan Christus, omdat Hij Zich éérst aan jou heeft gegeven. En dan vervolgens ook jezelf geven aan je naaste. De ware liefde is die liefde die van Gød komt. En ònze liefde is dan: in zijn liefde blijven, door zijn geboden te doen.

Echte liefde maakt niet blind voor de gevaren van de wereld, echte liefde ontvlucht juist de bedwelming. Echte liefde houdt je waakzaam in deze donkere wereld omdat je verlangt naar Christus. Omdat je reikhalzend uitziert naar zijn wederkomst. Echte liefde doet je lamp brandend houden zoals bij de 5 wijze meisjes. Echte liefde houdt dan geen vrees meer in voor de wederkomst van Christus.

Geloof en liefde, ze vormen een ijzersterk pantser tegen de krachten die ons van Christus willen aftrekken. Die ons van het *licht* van de dag weer terecht willen laten komen in de *duisternis* van de nacht. Maar geloof en liefde, zijn geen eígen werken, het zijn beide geschenken uit de hemel. Het zijn genadegaven. Dit pantser komt van Gød in Christus. Net als de wapenrusting uit Efeziërs 6, is het Gøds wapenrusting, Gøds toerusting, zijn pantser. Het wordt ons aangetrokken door de Heilige Geest.

En bij dit pantser wordt ons ook nog de helm van de *hoop* aangereikt. De helm die ons hoofd beschermt en dus moet voorkomen dat ons hoofd wordt geraakt, dat onze kwetsbare hersenen worden aangetast. Daartoe dient de hoop. Hoop, dat is de zekere verwachting van Gods heil in Christus. De hoop, die zicht houdt op de volkomen verlossing die Christus gaat bewerken voor zijn kinderen, de kinderen van het licht. Die uitziert naar de bevrijding, de heerlijkheid van de kinderen van God. In die hoop zijn wij behouden zegt Paulus in Rom. 8.

“Maar hoop die gezien wordt is geen hoop, want hoe zal men hopen op hetgeen men ziet?
Indien wij echter hopen op hetgeen we niet zien, verwachten wij het met volharding.”

Nu die hoop mag onze gedachten behoeden als een helm op ons hoofd. Die moet ons hoofd nuchter houden. Zorgen dat we niet in de war raken. Want zo blijven we de werkelijkheid van het geloof voor ogen houden. Zo raken we niet bedweld door de verdoving van deze wereld. Zo blijft onze aandacht op de komende Christus gericht.

Deze drie horen onafscheidelijk bij elkaar: geloof, liefde en hoop. Deze drie worden ons als gave van de Heilige Geest geschonken. Deze drie houden ons in de lichtkring van Gods liefde.

Gemeente, met deze drie gaven kunnen we het nieuwe jaar in. Met deze gaven, geloof, hoop en liefde kunnen we waakzaam uitkijken naar de wederkomst van Christus.

Zo kunnen we de tekenen van de tijd zien, en weten: Hij kan èlk moment komen. Zo blijven we nuchter zien, dat de mensen zonder God leven in een waanwereld van donkerheid, waar Gods toorn over komt.

Zo kunnen we ook in alle nuchterheid vaststellen dat er redding is voor hen die in leer en leven Christus navolgen en Hem als hun verlosser omhelzen.

Laten we door geloof, hoop en liefde heel ons denken en voelen, al onze plannen en ons handelen stellen onder het licht van Gods Woord, onder het licht van Christus.

3. De NT kerk kijkt waakzaam uit naar de wederkomst van Christus. We merkten eerst op: zij doet dat in het licht en in alle nuchterheid. Daarna: ze kan dat doen, toegerust met geloof, hoop en liefde. We willen tenslotte zien dat ze dat moet doen in actieve onderlinge geloofsgemeenschap. Paulus besluit onze tekst over de waakzaamheid met een speciaal appèl op de onderlinge gemeenschap. Hij schrijft: “Vermaant daarom elkaar en bouwt elkaar op, gelijk gij dit ook doet.” Dit is een veelbetekenend slot van dit gedeelte over de waakzaamheid die de kerk van Christus moet aannemen richting de wederkomst van haar Heer en Heiland. Paulus benadrukt hier voor de Tessalonicenzen en de kerk van alle tijden, het belang van de *gemeenschap der heiligen* voor het ware léven in deze wereld.

Als toerusting voor het nuchter blijven, het waakzaam blijven in een wereld vol afval en verleiding, was gewezen op geloof, liefde en hoop. Toerusting met het oog op het verkrijgen van de zaligheid in Christus. Bij die toerusting wordt nu de kerk ingeschakeld. Met name de *gemeenschap der heiligen*. De leden van de kerk worden aangespoord om dáárom nu elkaar te “vermanen”. Het woord dat voor ‘vermanen’ staat, kan ook vertroosten en bemoedigen betekenen. Dat zit allemaal in hetzelfde woord. Dat ene woord “vermanen-bemoedigen- vertroosten” kenmerkt in het NT de taak van ambtsdragers. Het geeft aan hoe de ambtsdragers moeten omzien naar de broeders en zusters. Ditzelfde woord “vermanen – bemoedigen – vertroosten” geldt nu ook voor het omzien van broeders en zusters onderling. Paulus geeft de gemeenteleden de opdracht om elkaar op de goede weg te helpen, om elkaar terecht te wijzen en elkaar aan te spreken om in Gods liefde te blijven. Om geloofsgehoorzaamheid te tonen. Dàt is nu elkaar tot hand en voet zijn, door elkaar te sterken in het geloof. Dat vermanen of bemoedigen is wijzen op Gods troost, op Gods evangelie en op Gods wet. In de gemeenschap der heiligen moeten we uitstijgen boven oppervlakkige en vlakke praat. Gemeenschap der heiligen is meer dan alleen gezelligheid. Het is onderlinge ondersteuning in de geloofsuitoefening. Van groot belang ook voor ons behoud dus.

“Vermaant daarom elkaar en bouwt elkaar op.” *Bouwt elkaar op*, dat is het tweede dat de taak aangeeft binnen de gemeenschap der heiligen in het omzien naar elkaar. In dat woord opbouwen zit het woord ‘huis’, dat is: de kerk. Het gaat om het opbouwen van de kerk van Christus. Daarin hebben alle gemeenteleden een taak. Opbouwen door elkaar de juiste verwachting van Christus’ wederkomst voor te houden, en elkaar daarin te bemoedigen. Opbouwen door elkaar te wijzen op de noodzaak van de antithese, om het schema van deze wereld te ontvluchten. Opbouwen door elkaar terecht te wijzen als er verkeerde wegen worden bewandeld, waardoor de nuchterheid van het geloof in gevaar komt. Opbouwen door elkaar te troosten met het evangelie wanneer er moeiten en zorgen zijn die sommige leden dreigen te overwoekeren. Door deze vermaning,

bemoediging, vertroosting, is er opbouw van de kerk en groeien de gemeenteleden naar Christus toe.

Ze zijn geworteld en gegrond in zijn liefde en worden door Hèm gebouwd. Maar zó mogen en moeten ze ook elkaar opbouwen. Op het fundament van de kerk.

Gemeente, er ligt een nieuw jaar vóór ons. Een jaar waarin we samen de Here weer mogen dienen. Met de gaven, die Hij elk van ons heeft gegeven. Met de gaven van geloof, hoop en liefde om stand te kunnen houden. Een jaar, waarin de Here ons ook weer aan elkaar geeft als zijn kerk. Om in het licht van zijn genade te blijven wandelen, bij zijn geboden. Daarbij geeft hij ons de opdracht om elkaar op te bouwen, op te scherpen en te bemoedigen, en als het nodig is terecht te wijzen in alle zachtmoedigheid en nederigheid.

In de wereld zal de liefde steeds meer verkillen. Daar zal ons geloof steeds minder geaccepteerd worden. Maar laten we met elkaar blijven uitzien naar de grote dag die komt. Naar Christus, die als Hoofd van de Kerk zijn kerk afbouwt totdat Hij klaar is. Laat u daarvoor ook dit jaar gebruiken als levende stenen in de handen van de grote Bouwmeester.

Laten we zo als wakkere, nuchtere en toegeruste gemeenschap de Here voor alles dankbaar zijn. Voor zijn verlossing, genade en nabijheid. Zodat we kunnen zeggen voor alle komende dagen:

“Ik zal in ‘t licht Uws aanschijns mij verblijden,
zodat ik U mijn leven kan gaan wijden.”

Amen